

[H. C. Toff.]

tror jeg, at den højtærede landbrugsminister må erkende, at han må udarbejde nye ændringsforslag efter et andet kriterium, når vi når til udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling.

Ved første behandling begrundede jeg udførligt, hvorfor vi mener, at bopælskravet er forkert, og jeg pegede på en række kendsgerninger og konsekvenser, som ville blive resultatet, bl. a. at ejendomspriserne yderligere ville stige i områder nærmest storbyer — og det er jo det, regeringen siger man vil undgå — medens ejendomme på de dårlige jorder i de langt fra byerne liggende områder vil falde i pris og for nogles vedkommende antagelig vil blive ganske usælgelige.

Ministerens ændringsforslag til forslag til lov om ændringer i lov om landbrugsejendomme, hvori ministeren nu foreslår videre adgang til samdrift af flere ejendomme for de mindste ejendommers vedkommende, er en imødekommelse af de synspunkter, jeg førte frem ved første behandling, hvor jeg netop kritiserede, at man ikke kunne drive flere mindre ejendomme sammen, medens to af de allerstørste gårde i Danmark kunne drives sammen. Men den højtærede minister går som sædvanlig i små sko, når det drejer sig om jordlovgivningen, og vil ikke tage de nødvendige skridt. Vi mener, at samdriftsgrænsen skulle være sat væsentligt højere for mindre og mellemstore brug, hvilket fremgår af det oplæg, vi er fremkommet med under forhandlingen i udvalget.

I overensstemmelse med de synspunkter, vi ofte fra konservativ side har fremført, både som forslag i folketinget og landbokommissionen, mener vi, det er nødvendigt at gennemføre en lovgivning, der fjerner landbrugspligten for de mindste ejendommers vedkommende og sætter sammenlægningsgrænsen højere, end den er i dag, hvilket også fremgår af vort forhandlingsgrundlag. Det, vi hermed giver udtryk for vedrørende sammenlægning og samdrift, er det, som vi, i hvert fald i dag, mener er nødvendigt; udviklingen fremover vil sikkert kræve en endnu højere grænse.

Vi ønsker at sikre jorden for danske gennem ændring i loven om erhvervelse af fast ejendom, derved at denne får en

sådan formulering, at den, der har haft bopæl her i landet de sidste 2 år inden erhvervelsen, frit kan erhverve jord. Vi går derved ikke videre end den beslutning, der blev truffet i Bruxelles den 25. oktober 1961 for fællesmarkedets vedkommende, og som, så vidt jeg ved, end ikke er en realitet i fællesmarkedet den dag i dag. Vi erkender, at denne bestemmelse muligvis ikke vil være tilstrækkeligt holdbar for os efter 1970 — det afhænger jo af de beslutninger, der træffes i fællesmarkedet, og af, om vi til den tid er medlem af fællesmarkedet. Men for at sikre os efter 1970 vil vi forhandle om en godkendelsespligt, inden erhvervelse kan finde sted, og ønsker at fastlægge, at godkendelse ikke er nødvendig, når man har været 2 år ved landbruget eller et dermed beslægtet erhverv, eller når det drejer sig om overdragelse til familie.

Ved afgørelse af, om godkendelse skal kræves eller ikke, skal der i afgørende grad lægges vægt på den nationale sikring af jorden. Dette forslag følger på visse punkter den norske lovgivning, der består i dag, når det drejer sig om udlændinges erhvervelse af landbrugsejendomme, skovbrugsejendomme og andre områder.

Det juridiske grundlag for lovgivningen vil vi ikke tage stilling til i dag, men afvente de svar, der kommer til udvalget fra de juridiske fakulteter ved Københavns universitet og Århus universitet.

Inden jeg slutter, har jeg en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Teichert. Det ærede medlem sagde før, at der fra erhvervene ingen klager var kommet over behandlingen af lovforslagene. Hvis det ærede medlem læser den henvendelse, der, efter at vi har afsluttet udvalgsbehandlingen mellem første og anden behandling, er kommet fra Erhvervsrådet for Gartneri og Frugtavl, vil det ærede medlem se, at gartnerierhvervet har reageret over for det bopælskrav, som den højtærede landbrugsminister stiller forslag om, og jeg forstår godt, at gartnerierhvervet reagerer deroverfor. En gartner, der bor i et byområde, og som efterhanden ser sig nødsaget til på grund af udviklingen at afstå jorden inden for byområdet, må nemlig, hvis han vil fortsætte sit erhverv, erhverve en ejendom ude i landdistrikterne, men så forlanges det altså efter landbrugsministerens forslag,